

זמירה:

חופה בליל בדיקת חמץ

לפי ההלכה אין בעיה, אבל בגלל שכל האולמות כבר סגורים מחמץ והכשרים לפסח עדיין לא פתוחים, הבנתי שחסר כאן הכול ממש. ר' אברהם לייב בורנשטיין, מדור חדש.

25 לחנים למילים 'והיא שעמדה'

45 דקות של חיבור, בהן המילים "והיא שעמדה" נשמעות שוב ושוב, ובכל פעם מרעידות משהו מבפנים מחדש. מיוחד לפסח

החמץ שבתוכי לא מפרגן מוישי ויטמן

הניגון לפסח שהתגלגל ממודז'יץ לויז'ניץ דרך מרינבאד

אברהם יעקב טיילור

מבט מקצועי

בעל המנגן
ר' מענדי
ווייס בראיון
אורח מיוחד

מקהלת נגינה

מהשטעטל לבמות הענק; המסע
המופלא של המקהלה החסידית
פרק מבוא

מעגל הקווינטות

הפסנתרן אחיה כהן, מגיש:
מפה של הסולמות, כלי
להבנת קרבה הרמונית, ודרך
פשוטה ליצור מעברים יפים

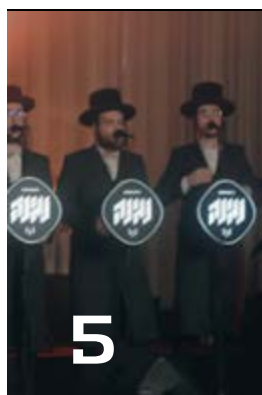
סניפים עונדיים

9

12

5

30

20

03	דבר העורך
04	אורח לזמרה / מענדי וויס
05	זמרה במקהלה / מקהלת נגינה
06	זוכרי זמירות / אברהם יעקב טיילור
08	זמרה מקצועית / יואלי ציעינסקי
09	זמרה מהעבר
10	זמרה צעירה / חסידימלעך
12	זמרה ונשמה / אברום לייב בורנשטיין
14	מאחורי הזמרה / ישראל חסיד, קונטרול
15	זמיר / קריקטורה
	בית ספר זמרה
16	אחיה כהן / אבריימי בלטי / שחליק לפקוביץ
20	זמרה מזווית נספת /
22	תווים לחיים / ר' יואלי קאהן
24	זמרה פנימית / מויעי ויטמן
25	ראש מחזיקי / חידות מבית 'מי בראש'
26	המושמעים ביותר / זינג
28	AI / פנחס הירשנבום
29	קצב של כסף / יועץ משכנתאות, שלום זיכרמן
30	אסטרטגיה מנצחת / דוד אלבום
31	אזמרה / חיזוק בענייני תפילה
32	אקורד למתחיל / ויהי זרעי
33	תגובות
34	טהימות שמע / משה גוטמן

עורך ומו"ל

שיע פריד

תגובות למערכת

Y@FREID.CO.IL

ונודה לך שיר חדש

חג הפסח הקרב ובא מסמל יותר מכל את מושג המסורת. "והגדת לבנך" – העברת המורשת מדור לדור.

החיבור למה שקיבלנו מהעבר, והשמירה עליו גם עבור הדורות הבאים.

גם כאן, במגזין זמרה אנו שמים דגש גדול על הנושא הזה: שימור המוזיקה היהודית, הצליל היהודי האותנטי, והשמחה היהודית הנקייה שעוברת מדור לדור.

לכן אנו שמחים לבשר שבגיליון זה מצטרף מדור חדש ומרענן מאת המוזיקאי ואיש הכליזמר ר' אברום לייב בורנשטיין, אשר חרט על דגלו את שימור המוזיקה היהודית האותנטית ואת המורשת המוזיקלית העשירה.

ר' אברום לייב, ייקח אותנו למסע מרתק אל ההיסטוריה של המוזיקה היהודית, אל הצלילים והסיפורים שמאחוריהם, ויסייע לנו להבין עד כמה חשוב לשמר את המורשת היפה והנקייה שקיבלנו מדורות קודמים.

פסח כשר ושמח.

אומרים בהגדה של פסח: "שמחים בבנין עירך וכו' ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו". וביאר בעל ה'תפארת שלמה, כי הצדיקים מייחלים לגאולה שלמה לא רק מצד עצם הישועה, אלא כדי שיוכלו לזכות ולהרבות בשירה ובהודאה לפני הקב"ה.

וכך גם בדברי דוד המלך בתהלים: "פתחת שקי ותאזרני שמחה, למען יזמרך כבוד" – ללמדנו, שכל השמחה והישועה אינן רק תכלית לעצמן, אלא גם אמצעי להגיע אל השירה, אל ההודאה, אל אותה הבעת כבוד כלפי מעלה. נמצא, כי עצם הציפייה והכמיהה לגאולה נובעות, במידה רבה, מן הרצון לזכות לשבח ולהלל על כל החסד.

וכפי שאנו שבים ומדגישים כאן מעת לעת, השירה והזמרה אינן רק מושג "מוזיקלי" גרידא, אלא עניין עמוק הרבה יותר - תפילה, שירות ותשבחות. ומתוך כך, ראוי להתבונן ולזכור כי זו תכליתן האמיתית של השירה והזמרה: "למען יזמרך כבוד".

מגזין "זמרה" מאחלת לכל קוראיה ולכל בית ישראל
חג פסח כשר ושמח.

מבט מקצועי

שלום וברכה, הכבוד לנו לארח בזמרה את הזמר ר' מענדי ווייס, מהקולות הבולטים במוזיקה החסידיית, שפינה מזמנו לענות על כמה שאלות, ולהעניק מניסיונו תובנות ורעיונות לטובת קוראי ומנויי זמרה.

מה האתגר הכי מורגש היום אצל מי שעוסק במוזיקה?

האתגר המרכזי הוא להישאר מעודכן בתוך שטף כמעט בלתי נתפס של חומרים. מדי יום יוצאים שירים, גרסאות ועיבודים חדשים, והקצב רק הולך וגובר. כדי להישאר רלוונטי ולתת מענה מקצועי, מוזיקאי נדרש להיחשף לעשרות יצירות חדשות בכל שבוע. מצד אחד זו משימה כמעט בלתי אפשרית, ומצד שני יש סיכוי גדול שמישהו מהמשתתפים (בדרך כלל צעירים) ייגש ויבקש את השיר שיצא אך לפני כמה שעות...

בעידן של קליפים וסושיאל – איפה עומד הכישרון נטו?

לצד ההשקעה הגדולה בנראות ובקידום, הכישרון עצמו נשאר הבסיס מעל הכול. אמצעים חיצוניים יכולים לסייע ביצירת חשיפה, אך לאורך זמן אין להם יכולת להחליף יכולת אמיתית. על הבמה, מול הקהל, נבחנת התוצאה בפועל. מי שאין לו יכולת אמיתית ומוכחת בביצוע, לא יצליח להחזיק לאורך זמן.

איזה שינוי היית רוצה שיקרה בשוק המוזיקה קדימה?

ברמה העסקית – התנהלות מסודרת וברורה: ניהול נכון, הוצאת קבלות, דיווח מסים ומע"מ, והבנה שמדובר בעבודה לכל דבר. גם מצד הלקוחות נדרשת הכרה בערך המקצוע ובחשיבות הסדר והחוקיות.

ברמה המקצועית – הפרדה בין תחומי אחריות. לא כל מוזיקאי וקלידן הוא איש סאונד. זה תחום בפני עצמו.

מה גורם לקהל להתחבר לשיר מסוים לדעתך?

אין נוסחה אחת ברורה. לפעמים זה טקסט עמוק ומדויק, או לחן קליט שנתפס במהירות. במקרים רבים שיר מקבל תנופה דרך אירועים מרכזיים, טישים או דמויות משפיעות, ומשם מתפשט הלאה. אחת המגמות הבולטות כיום היא שילוב של מילים חדשות על גבי לחנים מוכרים.

כמה מקום באמת יש לחדשנות מול שמרנות אצל הקהל?

הציבור השמרני נשאר נאמן לשירים חסידיים אותנטיים, וזה מעולה ומבורך בעיניי.

לחצו כאן על מנת להירשם לקבלת מגזין 'זמרה' במייל, או שלחו אימייל עם המילה 'מגזין' לכתובת S@FREID.CO.IL

בלבד, אלא ככלי נגינה של ממש. הם כתבו תפקידים ווקאליים נפרדים, בעלי נוכחות ברורה ומשמעותית, וכך נוצר בהדרגה אותו סאונד רחב ועשיר המוכר לנו מן האלבומים וההקלטות.

המהפכה המודרנית:

בשנים האחרונות ממש, ניתן לראות כיצד המקהלה החסידית עלתה מדרגה נוספת, והגיעה לקדמת הבמה. באירועים מרכזיים ובחנותות יוקרה, הפכה המקהלה לתוספת מבוקשת, המעניקה לאירוע תחושת יוקרה ועומק מוזיקלי כאחד.

במדור זה, בסייעתא דשמיא, נסקור ונשתף מעט מן המתרחש מאחורי הקלעים של מקהלה חסידית - הן בפן המקצועי והן בפן הארגוני. ננסה להבין יחד מה גורם לביקוש הגדול למקהלה "חסידית" דווקא, נתמקד בהיבטים המקצועיים: הרמוניות, קולות ותשובות, ואולי בהמשך אף נחשוף מספר סודות מקצוע. כמו כן, נעמוד על האתגר שבניהול המערך - החל מהצורך לעדכן לפחות ארבעה אנשים בפרטי האירוע מדי יום, ועד לדאגה להגעתם בזמן, למיקום הנכון ובשעה הנכונה - והיד עוד נטויה.

**מהשטעטל
לבמות הענק:
המסע המופלא של
המקהלה החסידית**

פרק מבוא

עוד מימים קדמונים בחצרות החסידות, לא נחשבה השירה והזמרה לדבר של מה בכך, כעין קישוט מוזיקלי בעלמא, אלא נבעה ממקום פנימי ונשגב - אותו "היכל הנגינה" הידוע בדברי החסידים. לא אחת היו מתבטאים כי השירה בכוחה לפתוח שערים, לפעול ישועות ולהמשיך שפע, ובה בעת לשמש כעין תפילה בפני עצמה וכאמצעי של התקשרות ודבקות.

לא עוד תופעה מוזיקלית שנולדה מתוך חיפוש אמנותי גרידא, בעוד המוזיקה הקלאסית התפתחה במקומות אחרים מתוך מסגרות תרבותיות ואקדמיות, כאן נוצרה המקהלה מתוך מציאות של עבודת קודש - ומתוך כך נולדה דמותם של ה"משוררים".

בחצרות כמו מודז'יץ, באבוב וגור, היו קבוצות של חסידים בעלי קול ערב, שתפקידם היה ללוות את הרבי בסעודות השבת ובימי החג. שירתם לא נועדה להרשים מוזיקלית, אלא להרים את הלבבות ולחבר את הציבור. משום כך, לא עסקו בעיבודים רבי קוליים מורכבים, אלא שרו לרוב ב"פה אחד" (Unison), ולעיתים בליווי הרמוני פשוט של טנור ובס - פשטות שיש בה עומק רוחני.

עם חלוף השנים, והמעבר לארצות הברית ולישראל, החלה המוזיקה החסידית להשתנות ולהתפתח. היא ספגה השפעות

אז מה תפקידה של המקהלה באירוע? אי"ה בפרקים הבאים.

נוספות, ובהדרגה קיבלה גם צביון מקצועי ומעובד יותר. כך למשל, בשנות ה-60 וה-70 קמו מקהלות הילדים הידועות - כדוגמת פרחי לונדון ופרחי מיאמי - אשר הכניסו סדר וארגון למושג המקהלה, עם חלוקת תפקידים, סולנים ועיבודים מסודרים.

במקביל לכך, מנצחים ומעבדים כדוגמת אלי יפה, מונה רוזנבלום ומשה לאופר החלו להתייחס למקהלה לא כרקע

**איזה נושא בעולם המקהלות מעניין אתכם במיוחד?
כתבו לנו - ונשמח להרחיב עליו בגיליון הקרוב.**

הניגון לפסח שהתגלגל ממודז'יץ לויז'ניץ דרך מארינבאד

היה להמנון חג הפסח בבתי מדרשות רבים.

כדרכם של ניגונים המתפרסמים מאוד מרבים, עובר הניגון שינויים מהאופן המקורי שבו הולחן. בזמן השואה, כשברח ה'אמרי שאול' מפולין, ולמשך תקופה התגורר כפליט בוילנה בירת ליטא, בראותו עולם שהולך ונעלם רח"ל, ביקש ממר עקיבא דרומשקין ז"ל מנצח מקהלת בית הכנסת הגדול בוילנה, לרשום תווים של רבים מניגוניו לבל ישתכחו. אחד מהניגונים שנרשמו ב'תוי וילנה' הוא אותו הניגון 'לבצאת ישראל'.

כשהקליט ר' בן ציון את תקליטו השני של ניגוני מודז'יץ שהיה מוקדש לניגוני שלוש רגלים, החליט כי מן הראוי להקליט ניגון זה כפי שנכתב ב'תוי וילנה',

משום שאף שהיה נפוץ כבר בקהילות רבות, מאחר ורבים היו שרים את הניגון עם שינויים רבים מהאופן שהרבי הלחין, לכן כדאי להקליט את הניגון על פי התווים שנכתבו משירתו המדוייקת של הרבי ה'אמרי שאול' וכך לפרסמו ברבים, שישמעו וילמדו את הניגון כפי שהולחן ע"י הרבי.

הרבי ה'אמרי שאול' היה מלחין כמעט מידי שנה ניגון חדש 'לבצאת ישראל', ולגבי הניגון שלמד ממנו ה'אמרי חיים' התבטא פעם כי 'בצאת ישראל' מידי פעם הוא מלחין לו ניגון שמח ועליו, לפעמים מארש

כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה'אמרי שאול' ממודז'יץ זי"ע

מלכותי ואצילי, לעתים וואלס משובב נפש, אך ניגון זה הוא כמספר את סיפור המעשה בתנועות הניגון ובהתאמה למילים.

לרוב הנאתו מהניגון וקליטתו המוסיקלית המהירה, למד אותו ה'אמרי חיים' על בוריו, והחל ללמד אותו לחסידיו הרבים שהיו פזורים בעיירות שונות באירופה. עד מהרה התפרסם הניגון מפה לאוזן ותוך זמן קצר

סיפר לי בעל המנגן והמלחין המפורסם מחצר מודז'יץ הרה"ח הישיש רבי בן ציון שנקר ז"ל, כי כשביקר בארה"ק לשם שמחה משפחתית בקיץ של שנת תשל"א, הוא נקרא לקו"פ לחדרו של הרה"ק ה'אמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע (יא"צ ט' ניסן) בעת אשר כבר ששכב במיטת חוליו בשנתו האחרונה, והיה נתון בחולשה נוראה, ולמרות זאת כשנודע ל'אמרי חיים' שר' בן ציון מבקר בארה"ק הוא ביקש מהגבאים שידאגו להביאו לבקרו.

ר' בן ציון היה מספר רבות, בפירוט ובאריכות על אותו מפגש מעניין, ועל כל מה שנאמר בו. כשנכנס ר' בן ציון לקו"פ, קרא לעברו בצחות ה'אמרי חיים' ממיטתו: "או, הנה החזן שלעולם אינו מצטרף! כשכוונתו לכך שבמשך שעות רבות במהלך היום היו בני הבית משמיעים לו את הקלטות של ר' בן ציון שר ניגוני קודש ועל אף שהוא שומע את שירתו כל כך הרבה זמן אין הוא שומע שום חולשה וצרידות בקולו..."

בין הדברים סיפר ה'אמרי חיים' לר' בן ציון כי הוא הכיר את הרבי שלו הרה"ק ה'אמרי שאול' ממודז'יץ זי"ע, ובאחת הפעמים, בשנת תרצ"ז, הם נפגשו יחד בעיירת המרפא מארינבאד, ושם נועדו יחד וזכו להתבשם האחד מתורתו ועבודתו בקודש של השני. באותה הזדמנות – סיפר ה'אמרי חיים' – הרבי ממודז'יץ שר לפני מהניגונים שהלחין באותן שנים, והם מאוד מצאו חן בעיני, ולמדתי אותם ממנו, ובמיוחד את הניגון שהלחין בחג הפסח 'לבצאת ישראל'.

מוסף מיוחד לחג הפסח מצורף למייל!

אברהם פריד, ניו יורק, תש"ע 2010

יעקב שוואקי, תשע"ב, 2012

יידל ורדיגר, תשס"ד, 2004

פרחי מיאמי, תשס"ג, 2003

נשמח לקבל מכם הערות, הארות ותיעודים נוספים, ככל שיש ברשותכם

חוש המוזיקה: מתנה משמיים חלק ב'

ישותו. הוא מסוגל להאזין לניגונים במשך שעות, קולט הרמוניות במהירות ומפגין הבנה אינטואיטיבית במבנה השיר.

2. הקול זה לא הכול: קול מתוק הוא נפוץ, אך ילד פלא ניחן ביכולת "להגיש" שיר. הוא ניחן באינטליגנציה רגשית, מבין את הטקסט ומבצע מניירות וסלסולים כמו זמר בוגר מנוסה, תוך שהוא שומר על החן והתמימות הילדותית ששובים את הלב.

3. אמנות הרגש: הוא יודע בדיוק מתי לתת את ה"קרעכץ" (אנחה) החסידי במקום הנכון. בקטעי חזנות הוא יעטר את השירה כמו חזן גדול, ובשיר מרגש הוא ישפוך את ליבו במתיקות כובשת.

4. מנעד ויציבות:

היכולת להפיק צלילים נקיים בטונים הנמוכים, לצד נסיקה לטונים הגבוהים ("אלט") ללא מאמץ נראה לעין, היא סימן היכר מובהק.

5. דיוק ומוזיקליות:

בעולם שבו מופיעים בחתונות ואירועים חיים עם תזמורת (ולא תמיד עם הגברה מושלמת), ילד הפלא נמדד ביכולת שלו:

להישאר בסולם (לא לזייף גם במעברים מורכבים), להיכנס בזמן אחרי מעברים מוזיקליים של התזמורת, לבצע הרמוניות (קול שני) בזמן אמת עם זמרים, להשתלב עם המקהלה בקטע המתאים ולשמור על קצב גם ביצירות מורכבות יותר.

6. כריזמה ונוכחות:

לא פחות חשוב מהכול היא גם יכולת ההופעה שלו – העמידה שלו מול קהל בביטחון, לעיתים גם מול אלפי איש, ובעצם "להחזיק את הבמה" ולעשות את ה"שואו" כמו אדם מבוגר. היא זו שמותירה את כל הנוכחים מוקסמים ומהופנטים.

איך מטפחים את הילד בלי לפגוע בנפשו, והאם העיסוק המוגבר במוזיקה עלול לבוא על חשבון ההתמדה בלימודים? **על כך, בעזרת השם, בפרק הבא.**

בטור הקודם עסקנו בשאלה העתיקה: האם מוזיקליות היא תכונה מולדת או יכולת נרכשת? עמדנו על הפוטנציאל הטמון בילדים הגדלים באווירה מוזיקלית, לעומת אלו שאצלם ה"שריר המוזיקלי" נותר רדום. הפעם, נבקש להפנות את הזרקור אל אלו שזכו למתנת שמיים יוצאת דופן – אלו שהתברכו בכישרון נדיר כבר משחר ילדותם.

נפתח בתזכורת חשובה: כל אדם נברא בצלם, ועל כל אחד הוכרז ש"העולם לא יכול להתקיים בלעדיו...". כל ילד הוא עולם ומלואו, כל אחד הוא באמת מיוחד! אך כבכל תחום, יש את אלה שהם מיוחדים, ויש כאלה שהם 'מאוד' מיוחדים; עליהם נדבר הפעם: **ילדי הפלא.**

מיהו ילד פלא?

בעולם הרחב, ההגדרה רחבה ומקיפה: מגני כינור ופסנתר מוחזנים ועד לילדים המפגינים שמיעה אבסולוטית (זיהוי צלילים מדויק לפי שמיעה) או יכולות הלחנה

בגיל רך. לעומת זאת, בעולם המוזיקה החסידי, המונח "ילד פלא" מתמקד כמעט אך ורק בכישרון הווקאלי – הילד ה"זמיר". זהו פלא המשלב טכניקה עם נשמה חסידיית טהורה.

לא תמיד ילדי הפלא פורצים אל קדמת הבמה; רבים מהם נותרים אנונימיים בין כתלי התלמוד-תורה או השטיבל. אז איך מזיהים "יהלום" כזה בסביבתנו?

קווים לדמותו של ה"פלא"

ילד פלא אינו רק מי ששר יפה, אלא מי שמתאפיין במכלול של תכונות:

1. מוזיקליות פנימית: זהו ילד שהמוזיקה ממלאת את

מעל 25 לחנים על "והיא שעמדה"

הספר היהודי שהודפס בהכי הרבה מהדורות
בהיסטוריה – הגדה של פסח. בליל הסדר יש
קטע אחד שכל יהודי מכיר:

"והיא שעמדה לאבותינו ולנו..."

המילים האלה מחזיקות בתוכן את הסיפור של
כל הדורות.

לרגל חג הפסח אספתי למעלה מ־25 לחנים שונים
על המילים "והיא שעמדה"

מכל התקופות, מכל העדות, מכל הסגנונות, **45**
דקות של חיבור, של לב, של עומק יהודי, בהן
המילים "והיא שעמדה" נשמעות שוב ושוב,
ובכל פעם מרעידות משהו בפנים מחדש.

את "והיא שעמדה" כל יהודי מכיר. ספרדים
ואשכנזים, חסידים וליטאים, מבוגרים וילדים,
זמרים וחזנים – אין בית שלא שרים את זה – בכל
סגנון, בכל מבטא.

מוזמנים להוריד, להאזין, לשתף - בבית, ברכב,
עם הילדים והמשפחה - ולהרגיש חלק.

חלק מעם שעומד תמיד.

כי היא שעמדה.

חג פסח כשר ושמח!

לחצו כאן להורדת רצועת שיר
באורך כ־45 דקות, הכוללת
למעלה מ־25 לחנים על "והיא
שעמדה".

מבוא

עד לפני דור, ממה שאני זוכר אישית, לפני כ-30 שנה לא הייתה חתונה שלא היו רוקדים ומנגנים בה את המנגינות המופלאות, שופכות לב ומרינות נפש. ה"מירונער" וה"דבקע", כמו ה"שורות" ועוד, היו חלק מאוד חשוב בתפריט של שמחה יהודית אמיתית.

הייתי עד לזקנים תלמידי חכמים, שזקנם יורד על פרקם, שהיו מתפלשים כמעט עד עפר ומתרוממים קרוב לתקרת האולם, בתנועות ידיים ורגליים, כשהכליזמרים מנגנים בהשתפכות. אנשי מעשה עם בחורים וילדים צעירים מתיישבים בעיגול על הרצפה, ויוצאים במחול יחיד אחד אחרי השני, וחוזרים למעגל. המוזיקה והריקודים האמיתיים היו סוחפים את כולם ללא יוצא מן הכלל.

אבל הנקודה איננה נוסטלגיה.

הנקודה היא להבין מה עבד שם – ומה השתנה מאז.

כשמנסים להבין מה באמת היה שם – מתברר שלא מדובר רק בניגונים, ולא רק בריקודים.

מדובר היה בתוכן.

כשהיה תוכן – לא היה צורך להרים את הווליום. לא היה צורך להחליף שיר כל רגע. שיר אחד היה יכול להימשך, להעמיק, להיסחף, עד שהוא תופס את כולם כתנועה פנימית שממשיכה להתפתח.

והקהל לא עמד וצפה, הוא היה חלק מהעניין. הוא שר, הוא רקד, הוא היה הזמר. לא היה צריך זמר שיעמוד ויגנוב את ההצגה על הבמה; התמורת רק עזרה לקהל לשיר יחד.

עם השנים, משהו השתנה.

לא ברמת היכולת, ולא בכישרון, אלא בכיוון. הכניסו את האורגן לא ככלי נגינה אלא כמחשב עם קבצים מוכנים מבחוץ, ממש מבחוץ – מהתופים והבסים והסגנונות הנכריים, הפראיים, בעטיפת "אורגניסט". וכל אחד "שיכלל" את היכולות להרים כביכול את הציבור, אבל עם קולות וברקים וסגנונות פורעים, עד למצב של היום שאין קשר בין התוכן היהודי במילות השירים, בין המחזותנים שגדלו על מוזיקה חסידיית אורגינלית, לבין הרעש וקפיצות הנוער שלא טעם שמחה אמיתית עם ניגון נובע מהלב.

אדם שאין לו מה להגיד, הוא צועק, ולכן הם משתמשים ברעש אדיר, מחריש אוזן.

התוצאה איננה רק שינוי במוזיקה, אלא שינוי בגישה: מריקוד לקפיצה, מהובלה ליווי הציבור – להופעה.

והנקודה המרכזית היא לא התנגדות לחידוש, אלא החשש לאבד את היסוד.

על זה אקדיש בהמשך פרקים נפרדים, עם הסברים וגם הצעות לפתרונות, והם קיימים וכבר מיושמים ב"ה.

חופה בליל

בדיקת חמץ

תשע"ב

אני יושב בערב בביתי ומקבל טלפון מחבר שבאותו זמן הפך להיות מורה הוראה, ונשאר ענו עם לב פתוח וגובה עיניים, ממש אופי ירושלמי אורגינלי של צאצא ר' עקיבא יוסף שלזינגר זצ"ל. הוא שואל אותי לגבי התאריך הכי מוזר בשנה – אם אני פנוי לנגן בחתונה בלילה, אחד מתוך 365 ימים שהכי מסובך בו להתחתן: ליל בדיקת חמץ. לפי ההלכה אין בעיה, אבל בגלל שכל האולמות כבר סגורים מחמץ והכשרים לפסח עדיין לא פתוחים, הבנתי שחסר כאן הכול ממש.

מה היה הסיפור?

איש אחד מקרובי רעייתו בארה"ב נשא לבו להתחתן. הוא רק התחיל להתקרב ליהדות, וכשגילה שבימי ספירת העומר אין עושים חתונות, לא רצה להמתין וניסה לנצל את הערב האחרון שעדיין שייך הלכתית לעריכת חופה. הוא ביקש לערוך את החתונה באזור הכותל, מה שאילץ את בני משפחתו לעלות לארץ בזמן לחוץ של ערב חג.

תכל"ס, כל ההפקה נפלה עליי: לדאוג למקום לחופה ליד הכותל, יין, חופה, נרות הבדלה, כיבוד, ועד לפרחים שהכלה תחזיק בידה. הם נחתו יום לפני ואין להם פנאי לכלום. עליי היה לארגן גם מקום לסעודה ואת המוזיקה וההגברה. שריינתי מיד את חיים שפירא הצלם, שגדל אצלי בחבורה עוד מילדותו.

הפקת "יש מאין" ברוממה

ירדתי למשפחת החתן לקחת כסף להוצאות. חיפשתי אולם, אך אין אולם שמוכן להישאר חמץ בליל בדיקת חמץ, ואין אולם כשר לפסח שמוכן לארוח אירוע במהירות כזאת. החלטתי שמרתף הכליזמרים המיתולוגי ברוממה מסוגל להכיל את האירוע.

החצר הייתה מלאה עשבי ענק של סוף חורף. הרקע היה חורבות ירושלים (לפני שפינו את המבנים והקימו שם בנייני ענק). הבניין

ברסלב, שמוחוס עד לתלמידי הבעש"ט. מסיבי עמדו קבוצות של אנשים, ביניהם כומר עם צאן מרעיתו. כשהכלה החלה בהקפות ואברום בלטי ניגן בקלרינט את הניגון הקדוש, כל גג הציון בתוך סביבת הכנסיות רעד מהשיר הזה.

מגידיש לחש לי: "אברהם לייב, יש כאן כומר שבוכה כמו תינוק ליד החופה". לא יכולתי להתרכז, כל ההפקה הייתה על הראש שלי.

החופה הסתיימה בפרץ של שמחה. החתן הועלה על כתפיים והמשכנו בריקודים לכיוון הכותל. בדרך, ליד החורבה ברובע היהודי, שמע חיים דוד סרצ'יק, תלמיד קרליבך, את ההמולה, ירד מביתו עם הגיטרה והצטרף לשמחה. אפילו פלוגת חיילים בשער האשפות הצטרפה לריקודים ספונטניים.

הסעודה והסגירה המפתיעה

הסעודה בחצר הייתה עמוסה – פי שניים אנשים מהמתוכנן, כי בליל בדיקת חמץ אף אחד לא מפספס סעודת מצווה. חילקנו את המנות בצורה יצירתית (דגים ליושבים ועוף לעומדים) והכול עבר בשלום.

כעבור כמה שנים:

חבר הפנה את תשומת לבי לכתבה על כומר שחזר ליהדות. התברר שזהו אותו אדם שבכה בחופה. הוא נולד בגרמניה לאם יהודייה שניצלה בשואה בזכות הסתרה בכנסייה, ונדרה שבנה יהיה כומר "לשם שמיים" כמו שמשון. באותו ערב על הגג, ניגון ברכת החודש המיס את לבו. הוא פנה לרב גולדשטיין זצ"ל משיבת התפוצות, עזב את הכמורה וחזר לעמו המקורי באלמוניות בגרמניה.

הגדול של רשות השידור הסמוך היה עזוב לקראת פינוי בניו. נכנסתי לשם, הוצאתי שני כיסאות גדולים וישנים, עטפתי אותם בבדים והם הפכו לכיסא כלה ייחודי וכיסא חתן מהולל.

החלטתי לעצב הכול בשני צבעים: צהוב וארגמן (חסד וגבורה). בקבוקי מיץ תפוזים צהוב, סלטי כרוב ארגמן, מפות ומפיות – הכול התלכד למראה אחיד ששיקט את חצר הכליזמרים. לאוכל מצאתי את אחיו של שלום שטיינברג המתופף, ששם נפשו בכפו להכין סעודה ל-80 איש.

החופה על גג קבר דוד

לחופה מצאתי פתרון מהיר: גג קבר דוד. המקום פתוח לכולם – נכרים, כמרים ומטיילים. כל חבורת ה"קרצ'מע" גויסה למבצע באהבה. כיסא הסנדק מאולם ציון דוד המלך הפך לכיסא הכלה. הטלית שלי הפכה לגג חופה בעזרת ארבעה מקלות מטאטא שקניתי בטמבור הסמוך.

בבוקר החתונה תלשנו עשבים במשך שעה ארוכה, סידרנו פרחים והוצאנו שולחנות. הייתה אווירה של חבורת מצוות מלוכדת בערב פסח. למרות המתח של בדיקת החמץ בבית, כל הנגנים הגיעו: נחמן (אח של חליק פרנק), בלטי הגדול בקלרינט, לוי יצחק הגיטריסט, דוד גולן בסקסופון, ויונתן מגידיש – השוחט והמהולל שהיה אמון על פתרון משברים.

הניגון שהרעיד את הגגות

ליד החופה, הרב פישער הסביר באנגלית על ניגון החופה – ניגון "ברכת החודש" של

לקראת חג הפסח

למה ההפקות המוזיקליות לקראת פסח מושקות יותר?

ביקור, היוצר חשיפה רחבה, מעלה את רמת הביקוש ומסייע בסגירת הופעות לחול המועד ואף לאחריו. מבחינת היוצרים, מדובר בהשקעה שיש לה פוטנציאל ממשי להחזיר את עצמה.

מזווית נוספת, גם גורמים מסחריים נכנסים לתמונה. תקופה זו מאופיינת בהשקעות פרסום מצד חברות שונות – כגון מוצרי הלבשה, אביזרים ומוצרי חג – הבוחרות לשלב את עצמן בתוך קליפים או בשיתופי פעולה עם אמנים, וכך תורמות להיקף ההפקה ולרמתה.

מעבר לכל אלו, ישנו גם גורם הזמן. טרם החג מורגשת תחושת "דד-ליין" ברורה; אמנים רבים שואפים להספיק להוציא תוצר חדש לפני כניסת הפסח. הלחץ הזה, באופן מעניין, אינו פועל לרעה – אלא דווקא מעודד יצירתיות ומוביל את היוצרים לממש את רעיונותיהם עד תום.

ולבסוף – האווירה. פסח הוא חג של חירות, התחדשות, משפחתיות ושמחה. תחושות אלו מבקשים היוצרים לבטא גם ביצירה המוזיקלית והוויזואלית, ועל כן מושם דגש מיוחד על תוכן, צבעוניות וחוויה כוללת.

בשורה התחתונה, קליפ לפסח אינו עוד שחרור מוזיקלי שגרתי, אלא מהלך מתוכנן ורחב היקף. שילוב של קהל זמין, תחרות גבוהה, פוטנציאל כלכלי ואווירת חג ייחודית – הוא היוצר את אחת התקופות המרשימות והעשירות ביותר בתעשיית המוזיקה.

מידי שנה, ככל שמתקרבים ימי חג הפסח, ניתן להבחין בתופעה החוזרת על עצמה בעולם המוזיקה: פרויקטים מושקעים במיוחד, הפקות רחבות היקף ושיתופי פעולה בלתי שגרתיים. אין זה עניין מקרי, אלא תוצאה של מספר גורמים המשתלבים יחד והופכים את התקופה הזו לשיא של יצירה והשקעה.

בראש ובראשונה – הקהל. ימי הפסח הם מן הזמנים הבודדים בשנה

שבהם משפחות רבות שוהות יחד לאורך שעות ממושכות – בין אם בבית, בחול המועד, בטיולים או במסגרת אירוח משפחתי. ממילא, החיפוש אחר תוכן נקי למשפחה עולה באופן ניכר, והאמנים מזהים בכך הזדמנות לתפוס את תשומת הלב באמצעות מוצר ויזואלי מרשים, הפונה לקשת רחבה של גילאים – מן הילדים ועד המבוגרים.

אחת ההפקות שיצאו לאחונה, בשיתוף פעולה עם חברת שטריימלאך.

גורם נוסף הוא התחרות. דווקא משום שרבים מן האמנים בוחרים להוציא תכנים לקראת החג, כל אחד מבין כי עליו לבלוט מעל השאר. קליפ פשוט כבר אינו מספק; נדרשים לוקיישנים ייחודיים, תלבושות מוקפדות, ניצבים והפקה ברמה גבוהה. מי שאינו משקיע – עלול להיבלע בתוך השטף.

גם הפן הכלכלי תופס מקום מרכזי. תקופת הפסח היא עונה חזקה מבחינת הופעות, אירועים והזמנות. קליפ מושקע משמש כמעין כרטיס

קלרינט

מה ההבדל בין נגינת קלרינט שעושה רעש לבין כזו שמוסיפה את הצבע המדויק והחום?

ההבדל טמון בנשמה ובחיבור שמעבר לטכניקה היבשה.

נגן שרק "עושה רעש" גם אם הוא נכון מוזיקלית עשוי להיות וירטואוז מדויק, אך הוא מתמקד בצלילים כפי שהם בצורה טכנית, ללא עומק רגשי.

לעומת זאת, נגן שמשיב "עם חום" משתמש בכלי כדי לתקשר:

1. **הקשבה:** הוא לא רק משמיע, הוא מגיב לסביבה ולאווירה.

2. **דינמיקה:** הוא יודע מתי ללחוש ומתי לצעוק, ויוצר משהוא ממש חי.

3. **אישיות:** התשובות שלו אינן גנריות; הן נובעות מהפרשנות והאופי הייחודיים שלו ומניסיון חייו.

בסופו של דבר, רעש נשאר באוזניים, אבל נגינה חמה חודרת ללב. גם לנגנים וותיקים וטובים יש תקופות או רגעים עם יותר חיבור ופחות.

לדוגמא אם מישוהוא מצלם בארוע ובדיוק מתמקד בנגן והוא מרגיש שהוא חייב להוכיח את עצמו, או אם יש הרבה אנשים שבדיוק מסתכלים עליו מטבע הדברים הוא ינסה להיות נוכח ולנגן גם אם זה כרגע פחות מחובר ויותר בשביל להרשים, מניסיון אישי זה לא יוצא טוב

ספרו לנו, על איזה כלי נוסף הייתם רוצים לקרוא במדור 'בית ספר זמרה'

כינור

טיפים לויברטו - המשך

בשביל להרפות את היד, אפשר לקחת מטלית כל שהיא, להשים אותה על השבלול בראש הכינור, נעמדים על יד קיר ומצמידים את הכינור לקיר, וכך כשהכינור נתמך בין הצוואר לקיר, ניתן להשתמש ביד בחופשיות ולתרגל וויברטו.

ועכשיו נצלול לצליל הויברטו, הויברטו מתחיל בצליל שאותו מנגנים ואת הצליל הזה מגביהים ומרימים על ידי שכרית האצבע מתגלגלת ומתקפלת על המיתר. כרית האצבע מתקדמת ומתקפלת בכל ויברטו לכיוון הגשר, וכל שורש כף היד והאצבעות עוזרות לאצבע שאתה אנו מבצעים את הויברטו לחזור אחורה וקדימה.

לפני גיליון פורים, התחלנו בסקירה על הויברטו, וכעת אציע לפניכם כמה טיפים לנגינת ויברטו בכינור:

הטיפ הראשון הוא, שחייבים ללמוד להרפות את כל יד שמאל, הכינור נאחז על ידי הסנטר, ורק האגודל תומך קצת בכינור, אם כל פרק כף היד תומכת בצוואר הכינור, הסיכוי להוציא ויברטו הוא קשה עד מאוד.

צריך להשים לב לאחיזת יד שמאל שהחוליה העליונה של האגודל תומכת בצוואר כך שיותר רוח עד לשורש האגודל. וכך העגילות מתחת לאגודל משמשות כמעין ציר סיבוב כאשר מנענעים קלות את שורש היד וכרית האצבע מתגלגלת קלות לפני ולחזור על המיתר.

אבריימי בלטי

מה הופך נגינת קלרינט לחיה ונוגעת

מה ההבדל בין נגן שממלא כל רגע לנגן שידוע לבחור מתי לא לנגן?

לפני הכל צריך לדעת שיש את העניין של מודעות לאופי וסוג הארוע, ומה מצופה ממך כנגן בסיטואציה הזו

נגן אמיתי אינו רק מי שמפיק צלילים, אלא מי שקשוב לדופק של האירוע ולציפיות הנגזרות ממנו.

אינו דומה נגינה סוערת ב'שמחת בית השואבה' – בתוך שאון המקהלות וההרכבים רבי-המשתתפים – לנגינה המאופקת והמעודנת הנדרשת במעמד 'שבע ברכות' אינטימי.

בעוד שבחתונה הנגן נדרש לשחרר רסן ולהניע את הקהל באנרגיה מתפרצת, באלפן ההקלטות כל צליל נמדד בזכוכית מגדלת של דיוק וזיקוק וגם בתוך זה יש יותר ופחות

מה גורם לנגן קלרינט להשתלב בצורה טבעית כך שלא ירגישו אותו כגוף זר?

מומלץ לכל נגן שידע גם הרמוניה מוזיקלית, וכך כשהוא אמור לפעמים ללוות את הזמר או לתת תשובות, הם יהיו נכונות מוזיקאלית וישתלבו וכמובן שיש בזה רמות אבל אפילו לדעת את הרמה הבסיסית כבר תשנה לגמרי.

איך שימוש נכון בתשובות קצרות ונכונות יוצר יותר השפעה מפירוטכניקה ארוכה?

שימוש מדויק במוזיקה פועל על הרגש ומעביר מסר ברור, בעוד שטכניקה עודפת עלולה לייצר "רעש" שמסתיר את המנגינה.

הנה הסיבות לכך שדיוק מנצח טכניקה:

מיקוד רגשי: משפט קצר מאפשר למאזין, לעכל את הצליל ולהתחבר אליו מיידית.

זכירות: מוטיב פשוט וקליט נשאר בראש הרבה אחרי שסולו מורכב נשכח. מרחב לנשימה: ה"רווחים" בין הצלילים בונים מתח וציפייה, מה שיוצר עוצמה דרמטית.

אותנטיות: נגינה נכונה נתפסת ככנה יותר ופחות כ"הצגת יכולות" טכנית.

שרוליק לפקוביץ | SRULIK6155@GMAIL.COM | להזמנת אירועים | 054-8456155

צליל אחד נמוך וצליל אחד גבוה בקשת אחת למשל במשיכה ללמטה, לאחר מכן שוב קשת ללמעלה עם שני צלילים בלבד ולא יותר, עד שהאצבע מצליחה לבצע ויבראטו כמו שצריך.

טיפים נוספים בעז"ה במדור הבא...

מעניין אתכם נושא מסויים בכינור?
לחצו כאן, או שלחו למייל המופיע,

אנו צריכים להגיע למצב שהלחיצה בין האגודל לאצבע תהיה מספיק חזקה על השחיף ולא תחליק על המיתר, אמצע הכרית יושבת חזק על המיתר, והכרית מסתובבת על המיתר, אבל האצבע עצמה לא מחליקה על המיתר.

חשוב מאוד להתחיל לתרגל ויבראטו לאט לאט, כשמתחיל להרעיד את האצבע מהר, נהיה רק בלאגן... בהתחלה מנגנים ויבראטו שהוא עשוי משני צלילים הנמוך והגבוה – בליגאטו, דהיינו בקשת אחת, לא מחליפים קשת בין צליל לצליל, אלא

מעגל הקווינטות

מהו מעגל הקווינטות?

מעגל הקווינטות הוא אחד הכלים החשובים ביותר בתיאוריה של המוזיקה. הוא מציג את כל הסולמות בצורה מעגלית, כך שכל סולם נמצא ליד הסולמות הקרובים אליו ביותר.

הסידור במעגל נעשה לפי קפיצות של קווינטה שזה אומר חמישה (3.5 טונים) צעדים בסולם – ולכן שמו "מעגל הקווינטות"

אם נתחיל מדו מז'ור (C), שאין בו דיאזים או במוליים, ונלך ימינה במעגל – נגיע לסול מז'ור (G) ששם יש דיאז 1, אחר כך נלך לרה (D) ששם יש 2 דיאזים, וכן הלאה.

כל תזוזה כזו מוסיפה סימן היתק אחד (דיאז או במול).

למה דווקא קפיצות של חמישה צעדים?

אפשר לשאול: למה לא לבנות מעגל לפי חצאי טונים? הרי גם כך אפשר לעבור על כל הסולמות.

התשובה היא שהמטרה של מעגל הקווינטות היא לא רק לסדר את כל הסולמות אלא להראות קרבה הרמונית.

כאשר קופצים בקוינטה:

הסולמות כמעט זהים, יש ביניהם הבדל של תו אחד בלבד

לדוגמה:

כאשר מתקדמים במעגל:

בצד הדיאזים (ימינה):

בכל מעבר מתווסף דיאז אחד

במז'ור – הדיאז הוא תמיד על הדרגה השביעית

במינור – על הדרגה השנייה

לדוגמה:

סולם סול מז'ור → מתווסף פה דיאז (דרגה 7)

סולם רה מז'ור → מתווסף לפה דיאז שנמצא בסולם הקודם) דו דיאז (דרגה 7)

בצד הבמולים (שמאלה):

בכל מעבר מתווסף במול אחד

במז'ור – הבמול הוא על הדרגה הרביעית

במינור – על הדרגה השישית

לדוגמה:

סולם פה מז'ור → מתווסף סי במול (דרגה 4)

סולם סי במול מז'ור → מתווסף (בנוסף לסי במול שנמצא בסולם הקודם) מי במול (דרגה 4)

למה זה נשמע טבעי?

המעבר בקווינטות נשמע טבעי כי:

רוב הצלילים נשארים זהים ורק צליל אחד משתנה, ולכן האוזן מזהה קשר חזק בין הסולמות

שימוש במעגל הקווינטות בניגון בכל הסולמות.

מעגל הקווינטות הוא כלי מעשי מאוד ליצירת מהלכים הרמוניים ולהעתיק לכל הסולמות.

נניח שאתה בדו מז'ור - טוניקה:

הולך ימינה - סול - דומיננטה

הולך שמאלה - פה - סב-דומיננטה:

דוגמא למהלך לא מורכב: C → G → F

עכשיו הרעיון החשוב: אפשר לקחת מהלך כזה, או כל מהלך אחר, ולהעתיק אותו לכל נקודה במעגל.

ויזואלית זה יראה כך:

מרכז <<< ימינה <<< שמאלה (מהמרכז) <<< מרכז.

אז בכל סולם שתבחר:

תעשה את אותה תנועה במעגל

ותקבל מהלך הרמוני דומה באופי

זה מאפשר:

- להעביר שירים בין סולמות.

- למצוא אקורדים בצורה ויזואלית ונוחה.

- לעזור בהלחנת שירים.

סיכום

מעגל הקווינטות הוא: מפה של הסולמות, כלי להבנת קרבה הרמונית, דרך פשוטה ליצור מעברים יפים בין אקורדים.

אחייה כהן | ACHIYA11@GMAIL.COM

מרכז

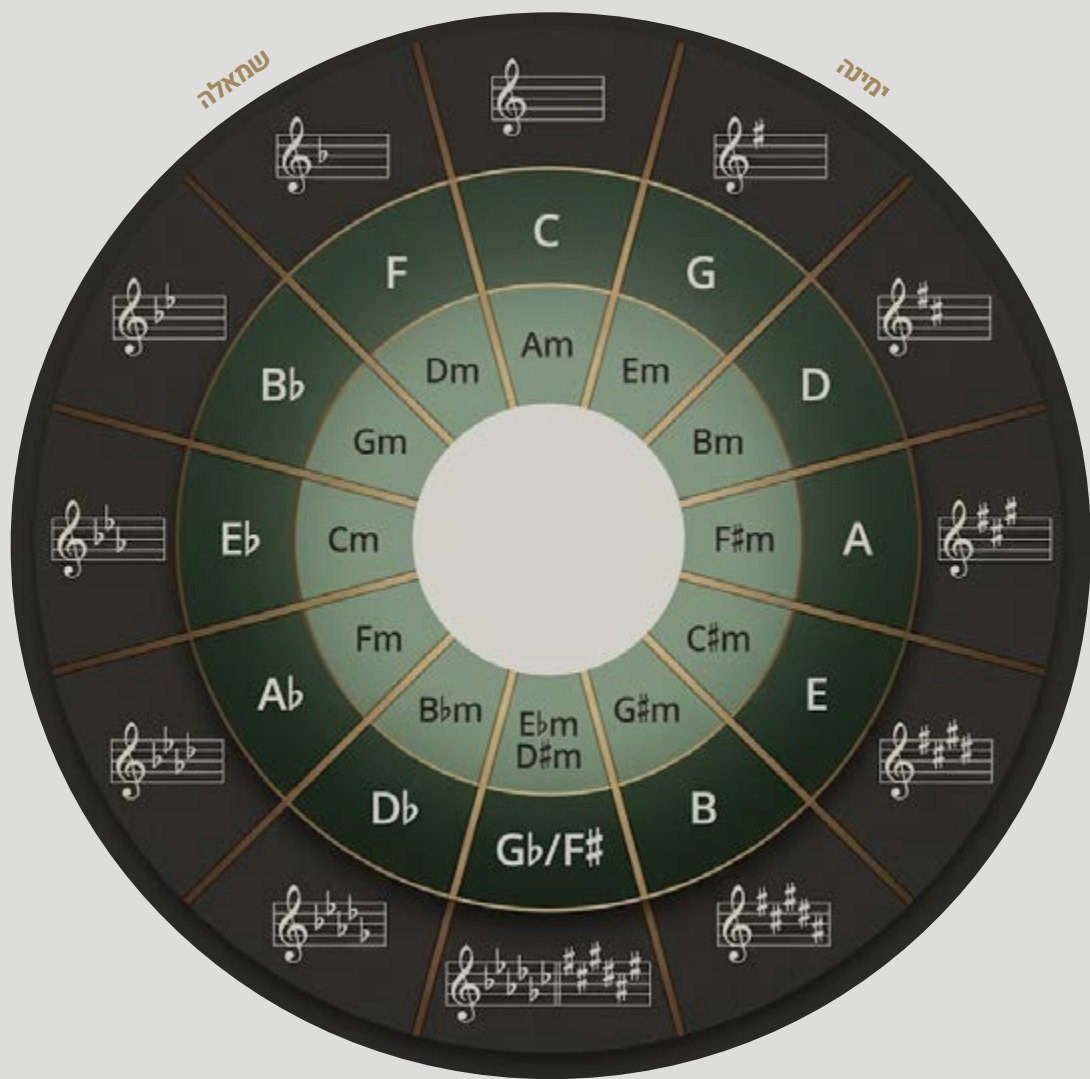
שמאלה

ימיה

טיפ מס' 1
לצפייה,
לחצו כאן

טיפ מס' 2
לצפייה,
לחצו כאן

טיפ מס' 3
לצפייה,
לחצו כאן

לטיפים שיעורים וקורסים

לקבוצת הווטסאפ
https://chat.whatsapp.com/LIvM1IXC2Ix1y7dt15Unj9?mode=gi_t

למערכת הדיבור
<https://achiya11.minisite.ms/10>

לאתר האינטרנט
www.achiyacohen.com

המוזיקה של אחיה להאזנה בספוטיפיי
<https://open.spotify.com/artist/39CggA7EEpUzSkKT200E2e>

המוזיקה של אחיה להאזנה ביוטיוב
<https://youtube.com/playlist?list=PLneM1yqZRfckDVwUd6gpNDKu2W8uruDSS&si=5GbbeauMy2XdQSOqM>

הבוחר בשירי זמרה

הלב שר,
החוקים נשארים
בחוץ
הסוד של המוזיקה
והרגש

האם מוזיקה צריכה להיות מושלמת או פשוט אמיתית?

בין דקדוק קפדני לרגש מתפרץ, בין חרוזים מבריקים למילים שיוצאות מהלב - מהו הסוד שהופך שיר ליצירה שנוגעת בנשמה? מסע מוזיקלי בעקבות ה"שיריים" שנשארים בלב ופורצים את כל הכללים.

ר' בן ציון טאבאק
גראמער

אין דבר מרגש יותר מלראות אמן, גראמער או יוצר שפשוט "נשפך" על הבמה. כשהלב גועש, המילים יוצאות מעצמן וכולם מרגישים שמשהו אמיתי קורה כאן. לכבוד חג הפסח, שבו כולנו עסוקים בשירה - מההלל של אפיית המצות ועד לשיא הגדול בשביעי של פסח, כששרים את שירת הים - זה הזמן להבין מהו הסוד של שירה אמיתית.

כששירה ודקדוק נפגשים

בפסוקי השירה מופיע ביטוי מעניין: "עזי זמרת קה". אם נפתח תרגום אונקלוס, נראה שהוא מסביר שהכוונה היא "תקפי ותושבחתי" (מלשון חוזק ושבח). אבל רש"י מציין שפירוש התרגום לא ממש מתיישב עם כללי הדקדוק הרגילים, והוא חולק עליו ומראה שהמילה "זמרת" היא יוצאת דופן מבחינה לשונית.

ראיתי פעם הסבר יפה בשם הגה"צ רבי משה וואלפסון זצ"ל (משגיח תורה ודעת) שמבוסס על יסוד של המהר"ל. המהר"ל עונה בזה לקושיא המפורסמת של האבן עזרא (בפירושו לקהלת) כלפי הפייטנים הקדמונים כמו רבי אלעזר הקליר.

האבן עזרא טען שפיוטיו הם כמו "חידות ומשלים" ולא תמיד צמודים לכללי הלשון והדקדוק. הוא ביטא זאת בלשון צחה כשהביא לדוגמה חלק מפיוט כדי להראות כמה המילים קשות להבנה: "ליראי יקפיל וחדשים יכפיל, ליום זה הפור הפיל, ומציון ימלוך". הפיוט מהלל את הפיכת הגזירה בפורים, ומביע תפילה להכפלת השמחה ליראי השם ("יקפיל") עד לגאולה שלימה ומלכות ה' מציון.

ותהא האבן עזרא: "ולמה רכב על פיל? ואותו לארץ פיל! ואם ראה בחלום שיעשה חרוז על פיל..."

והוצרך בהקיץ לפתור חלומו - יהיה אומר: 'לוחץ יעפיל, להתנשא יפיל, ורמי לב ישפיל, ומציון ימלוך'. כלומר, למה בחר דווקא את החרוז של פיל? (עי"ש באריכות על הסבר הדברים - אבן עזרא קהלת פרק ה' פסוק א'). לשיטתו, היה קשה לקבל פיוטים שאינם עוקבים אחרי כללי השפה היסודיים.

אבל המהר"ל מתרץ זאת בצורה נפלאה: כשיהודי עומד מול בורא עולם בהתלהבות כזו, הנפש פשוט משתפכת ואי אפשר להיזהר בכללי הדקדוק. אדרבה, זה חיסרון גדול אם הפיוט יהיה רק טכני

ומדויק - כי אז חסר בו את רגש הנשמה שפורץ את כל הגבולות.

המלכודת של הכישרון

בעולם שלנו, של הנגינה והגראמער, קל לפעמים ליפול למלכודת המקצועיות. יש יוצרים מוכשרים בסדר גודל, עם חרוזים מבריקים שמשקיעים שעות כדי שהכל יהיה מושלם. אם ישב בקהל עוד אמן, הוא בטח יעריך כל חרוז... אבל מה קורה בשטח? לפעמים הקהל לא מחפש את המורכבות הזו. לא כל אחד כזה "מבין" גדול, הוא רוצה שהמסר יגיע אליו פשוט, קל ושרק יכנס ללב. הדוד שמחכה לשמוע מילה חמה, הסבא שרוצה קצת נחת, המחותן שאכן רוצה פשוט עכשיו ל"השתפך" ולומר שירה - הם לא מחפשים חידות. הם מחפשים את הרגש ואת המילה הספציפית שתדבר אליהם ותעשה להם טוב על הנשמה.

אני מרגיש את זה המון כשאני מופיע בחתונות. אפשר להשקיע המון בתוכן, אבל בסוף, האנשים בשולחנות רוצים פשוט. לפעמים שואלים אותי על משהו בתחום: "האם הוא גראמער באמת מוצלח?! הוא רק עושה אווירה, בלי תוכן מושקע ועשיר". התשובה היא שהכל תלוי במצב. העיקר הוא לשמח את הקהל ולתת לו מה שהוא צריך באותו רגע, בלי לוותר כמובן על רמה גבוהה והשקעה מצידנו.

הלב שמעבר למילים

נתאים כאן את הווארט הידוע של האמרי חיים מויזניץ: על "אז ישיר משה את השירה" אומר רש"י - עלה בליבו לומר שירה. הלב געש והתפרץ החוצה לומר שירה "די הארץ איז איבערגעגאנגען".

במקום אחר מסביר הרבי 'א מורא'דיגן געדאנק' על המילים "הבוחר בשירי זמרה": הקדוש ברוך הוא אוהב את השירי (השיירי) - מלשון שיריים. כלומר, את מה שנשאר בלב ולא הצליח לצאת החוצה במילים, כי הלב פשוט עולה על גדותיו מרוב רגש.

"עזי זמרת קה" - כשמו כן הוא, זמרת, כאן הכל נכתב ונאמר מתוך שירה ושמחה להקב"ה. "ותהי לי לישועה" - זו הברכה לידידי היקר שיע, בעל המגזין, שתהיה לו הצלחה ענקית בכל מעשי ידיו. הקב"ה אוהב את ה"שיירי זמרה" שלך!

שזנכה כולנו לשיר לבורא מתוך שמחה ובלב שלם, ונודה לך שיר חדש על גאולתינו ועל פדות נפשינו אכי"ר.

מהו תפקידו של מפיק אירועים

נסו לתאר לעצמכם הכנת חתונה באופן עצמאי – החל מתכנון התפריט, דרך ניקיון האולם, הקניות, הבישול וסידור המקום. סביר להניח שבמצב כזה כלל לא הייתם נוכחים באמת באירוע. וגם אם כן, הרי שמרוב עומס וקושי, לא הייתם פנויים לשים לב לאורחים, לאווירה, לשמחה – ואף לא לחתן ולכלה, ובקושי לעצמכם.

חירות פירושה שחרור מן ההתעסקות הלוגיסטית על כל פרטיה, והתמסרות מלאה לשמחה עצמה.

במהלך אירועים מתרחשים אינספור פרטים קטנים, שלעיתים אינם זוכים לתשומת לב: שכחת כיבוד לאורח מסוים, אייעמדה בלוח הזמנים שתוכנן, צורך בהתאמת מיזוג האוויר או עוצמת המוזיקה לפי בקשת בעלי השמחה.

אך מעבר לכך, ישנם גם היבטים מהותיים יותר: שמירה על הלקוח מפני פתיחת שולחנות רזרביים מיותרים הכרוכים בעלויות נוספות, טיפול במצבים שבהם הבמה אינה מספקת לצורכי המוזיקה (מקרה שאירע בפועל כאשר המשפחה הייתה בצילומים, וברוך השם נפתר ללא הוצאות נוספות), ואף דאגה לפרטים מיוחדים עבור החתן והכלה, כגון צרכים ייחודיים לחדר הייחוד.

ישנם גם טיפים קטנים, אשר יכולים לשדרג את האירוע ולהביאו לרמה גבוהה יותר, מבלי בהכרח להגדיל את העלויות באופן משמעותי.

לסיום, שני טיפים פשוטים שראיתי את תרומתם בפועל:

1. להביא תוכנית לילדים במהלך השמחה – כגון קוסם, או אפילו אטרקציה פשוטה כמו מכונת ימבמבם וכדומה.

2. לבקש מהקייטרינג לשדרג את רמת המלצרים ולהקדים את הגעתם בשעה לפחות. תיווכחו עד כמה הדבר משמעותי – הן כדי למנוע מצב שבו אורחים נכנסים בזמן שההגשה עדיין בעיצומה, והן כדי להבטיח שירות ברמה גבוהה ומכובדת.

בפתח חג החירות, זהו זמן מתאים במיוחד לעסוק בשאלה שאינה זקוקה כמעט להסבר, ואף על פי כן מעסיקה משפחות רבות הפונות אליי ואל קולגות בתחום:

מהו מפיק? מה תפקידו? ולשם מה יש צורך בשירותיו?

התשובה פשוטה: חירות.

יהודה גודלבסקי מפיק אירועים

אנשי מקצוע בתחום החתונות והאירועים, נשמח לקבל מכם הגיגים ותובנות, ולשתף אותם עם אלפי קוראי מגזין "זמרה".

את החומרים ניתן לשלוח לכתובת: Y@FREID.CO.IL

חירות היא לא יעד - היא בחירה להפסיק

למה הפתרון שלך, הוא הבעיה שלך?!

אנחנו רגילים לחשוב שבן חורין הוא מי שמשיג את מה שהוא רוצה.

אז אנחנו רודפים.

משיגים.

ורוצים עוד.

וכשה עדיין לא מרגיש כמו חירות – אנחנו מניחים שהבעיה היא שלא

השגנו מספיק.

אז עובדים קשה יותר.

משקיעים יותר.

מקריבים יותר.

וכשמגיעים אל הדבר שרצינו – מגיע רגע קצר של סיפוק.

שניות.

אולי דקות.

ואז משהו בפנים לוחש:

זה לא מספיק.

צריך עוד.

כך מתגלגלים החיים.

לא תמיד מתוך בחירה,

אלא מתוך תנופה.

כמו כדור שהתחיל להתגלגל במדרון ואינו עוצר –

לא כי הוא רוצה להמשיך,

אלא כי אף אחד לא לימד אותו איך לעצור.

זו אינה חירות.

זו מלכודת.

הקרב שאף אחד לא מדבר עליו

יש קרב שאנשים כמעט לא מדברים עליו.

לא קרב מול העולם.

לא מול מישהו שפגע בך.

קרב מול עצמך.

קרב מול דפוס פנימי שחוזר שוב ושוב –

גם כשנשבעת לעצמך שהפעם יהיה אחרת.

גם כשאמרת לעצמך בלב שלם:

לא עוד.

אתה מכיר את הדפוס הזה טוב מדי.

אתה יודע מתי הוא מגיע.

באיזו שעה.

באיזה מצב רוח.

אחרי איזו שיחה.

אתה יודע מה מפעיל אותו.

לאן הוא לוקח אותך.

ואיך אתה מרגיש אחר כך.

ואתה יודע את כל זה –

ועדיין אתה מוצא את עצמך שם.

שוב.

ואז עולה השאלה הכי כואבת:

למה?

למה אני ממשיך לעשות משהו שאני יודע שלא טוב לי?

מה פגום בי?

למה אני מבין הכול בראש –

אבל בפועל שום דבר לא משתנה?

ולמה אחרים נראים חופשיים יותר,

ואני עדיין תקוע?

השאלה הזאת כמעט אף פעם לא מביאה תשובה.

היא רק מעמיקה את הפצע.

וככל שמנסים יותר ונכשלים יותר –

כך מתחזקת האמונה:

ככה אני.

זה לא ישתנה.

האמת על הדפוס

אבל האמת שונה לגמרי.

הדפוס לא נשאר כי אתה חלש.

הוא נשאר כי פעם –

הוא הציל אותך.

בזמן אחר בחיים

הוא היה הדרך הכי טובה שהייתה לך להתמודד.

הוא הגן עליך.

שמר עליך.

עזר לך לשרוד מצב שהיה גדול מדי,

כואב מדי,

או מאיים מדי.

הבעיה היא שהדפוס לא יודע שהזמן ההוא נגמר.

הוא ממשיך לפעול

כאילו הסכנה עדיין כאן.

כמו אזעקה שמופעלת בגלל עשן מהמטבח –

לא כי יש שריפה,

אלא כי אף אחד לא כיוון אותה מחדש.

דוגמה אישית

אדם שנפגע עמוקות ממישהו שסמך עליו

למד שלא לסמוך.

הדפוס הזה הגן עליו אז.

הוא שמר על הלב שלו מפני עוד כאב.

אבל שנים אחר כך

הוא יושב בתוך קשרים טובים.

יש סביבו אנשים שרוצים להתקרב.

ובכל זאת –

משהו בפנים מרחיק אותם.

הוא לא מחליט לעשות זאת.

לפעמים הוא אפילו לא שם לב.

זה פשוט קורה.

ואחר כך

הוא שוב לבד.

דוגמה עסקית

יזם שגדל בבית שבו טעויות נענשו בחומרה

למד שצריך להיות מושלם לפני שמראים משהו לעולם.

הדפוס הזה שמר עליו אז

מפני ביקורת

ומפני בושה.

אבל היום הוא מנהל עסק.

המוצרים כמעט מוכנים.

הפרויקטים כמעט מסתיימים.

תמיד חסר עוד תיקון קטן.

עוד שיפור.
עוד בדיקה.
המתחרים כבר בשוק.
הלקוחות כבר עברו הלאה.
זו לא עצלות.
זו לא חוסר יכולת.
זה דפוס ישן
שמנהל מציאות חדשה.

הרגע שאי אפשר לזייף

שחרור אמיתי לא מגיע מהחלטה.
לא מרצון טוב.
לא מספר שקראת.
לא מהרצאה שהרגישה משנה חיים
ונשכחה שבוע אחר כך.
הוא מגיע מרגע אחד קטן.
רגע שקט.
כמעט בלתי נראה.
הרגע שבו הדפוס כבר הופעל.
הגירוי היה שם.
ההרגל היה מוכן.
הגוף כבר ידע לאן ללכת.
ואז –
עצרתי.

לא כי ידעתי בדיוק מה לעשות.
לא כי הכול היה ברור.
אלא כי לרגע אחד
בחרתי לא לברוח.
לא לפתוח את הטלפון.
לא לצאת מהחדר.
לא לדחות שוב.
רק להישאר.
ובתוך אותו רגע קטן
מתגלה משהו חדש:
אפשר אחרת.

רגע של חירות

האדם שתמיד נסגר בוויכוח ושתק
פעם אחת נשם
ואמר בשקט מה הוא מרגיש.

לא כי ידע שזה יעבוד.
פשוט כי לא ברח.
והעולם לא קרס.
והקשר לא נגמר.
ומשהו בפנים
הרגיש – אולי בפעם הראשונה –
חופשי.
בעסק זה נראה כך:
מנהל שתמיד קיבל החלטות לבד
פעם אחת שאל את הצוות.
והתשובות ששמע
פתחו אפשרויות שלא ראה קודם.
ומשהו השתחרר.
לא רק בפגישה.
בתוכו.

בן חורין

חירות איננה להגיע למקום אחר.
חירות היא רגע אחד
שבו האדם מגלה
שהוא לא חייב להמשיך באותו מסלול.
שההרגל אינו גורל.
שהדפוס –
חזק ככל שיהיה –
אינו חזק ממנו.
בן חורין איננו מי שיש לו יותר.
בן חורין הוא מי שפגש בתוכו דפוס
שנראה חזק ממנו –
ופעם אחת
בשקט
בחר אחרת.
והרגע הזה
אי אפשר לקחת ממנו לעולם.
זהו בן חורין.

**לחצו כאן
לשמיעת תכנים
נוספים בערוץ של
ר' יואל קאהן.**

**מוזמנים לחלוק,
לשאל ולהגיב -
לחצו כאן**

הזמן הפנימי

מאחורי הקלעים - כשהבלתי אפשרי נהיה אפשרי

יש דברים שבמשך שנים נראים לנו בלתי אפשריים.
לא כי לא ניסינו.
דווקא ניסינו.
חשבנו על זה.
הבטחנו לעצמנו.
הבנו למה זה לא טוב לנו.
ובכל זאת - זה חוזר.
אותו דפוס.
אותה תגובה.
אותו מקום שאנחנו מגיעים אליו שוב ושוב.
וכשה קורה מספיק פעמים, משהו בפנים מתחיל להאמין שזה פשוט

מי שאנחנו.
ככה אני.
זה האופי שלי.
זה חזק ממני.
ובשלב הזה זה כבר נראה בלתי אפשרי.
לא כי באמת אי אפשר להשתנות -
אלא כי בעיניים שלי זה כבר נראה כך.
לדוגמה:
אדם שבכל ויכוח מיד נסגר.
שותק.
מתרחק.
לא כי אין לו מה לומר,
אלא כי כך הוא התרגל להגיב.

הוא כבר יודע שזה פוגע בקשר.
הוא כבר הבטיח לעצמו שלא יעשה זאת שוב.
אבל ברגע האמת - זה קורה שוב.
ואחרי כמה שנים כאלה, הוא כבר משוכנע:
אני פשוט כזה.
אבל אז מגיע רגע אחד קטן.
עוד שיחה.
עוד ויכוח.
וההרגל הישן כבר מוכן לפעול.
ובאותו רגע הוא עוצר.
נושם רגע -
ואומר משפט אחד קטן במקום לשתוק.
לא מושלם.

לא דרמטי.
רק קצת אחרת.
ופתאום מתברר משהו שלא היה ברור קודם:
מה שנראה עד עכשיו בלתי אפשרי -
לא היה באמת בלתי אפשרי.
זה רק נראה כך.
וברגע הזה משהו משתנה בפנים -
משהו בלב נפתח.
לא הכול נפתח.
הדפוס אולי עוד יחזור.
אבל הידיעה כבר קיימת:
אם פעם אחת היה אפשר אחרת -
אז אולי הכול כבר לא בלתי אפשרי.
זו תחילתה של חירות.

החמץ שבתוכי לא מפרגן

אבל אם כל הערך שלך תלוי בכבוד שאתה מקבל

אז ברגע שמישהו אחר מצליח יותר

זה מרגיש כאילו הוא לקח לך את המקום.

כאילו אתה כבר לא קיים.

ופה מתחילה העבדות האמיתית.

פסח הוא חג החירות.

וחירות אמיתית זה להשתחרר מהתלות הזו.

לדעת שכל מה שאתה צריך כבר נמצא בתוךך.

שהמקום שלך בעולם שייך לך בלבד.

שאף אחד לא יכול לקחת לך את הזכות להיות אתה.

אתה לא צריך להרוויח את הזכות שלך להתקיים.

היא כבר שלך.

וכשזה מתיישב בפנים

אתה יכול לעלות לבמה ממקום אחר לגמרי.

לא כדי לקבל ערך

אלא כדי לתת.

ושם מתחילה מוזיקה אמיתית.

שנזכה לגאולה פנימית וחיצונית

מתוך שמחה ורוגע.

חג פסח כשר ושמוח.

אין ערך.

אין מקום.

אין אני.

ואז מתחיל מרדף.

מרדף אחרי עוד שיווק

עוד חשיפה

עוד ניסיון להוכיח שאתה קיים.

אבל צריך להבין משהו יסודי.

הבמה יכולה לתת תחושת כבוד.

אבל היא לא זו שמגדירה אותך כאדם מכובד.

אתה כבר אדם מכובד.

בלי קשר לכמה הופעות יש לך.

בלי קשר לכמה מוחאים לך כפיים.

אנחנו עומדים לפני פסח.

וחמץ, כמו שידוע, מסמל גאווה. תפיחה.

משהו שמתנפח מעבר למה שהוא באמת.

כמה פעמים רואים את זה בעולם המוזיקה.

גם בין אמנים מצליחים יש מלחמות אגו.

למה?

מה אכפת לך? גם אתה מצליח וגם הוא מצליח.

כולכם מכירים את הבחור הזה.

עומד ליד התזמורת כל החתונה, עיניים בוערות.

רואים עליו מבפנים

"איך בא לי להיות שם".

אם נעצור רגע ונשאל אותו

בשביל מה אתה רוצה את זה?

התשובה כמעט תמיד תהיה

אני אוהב את זה.

אבל כשמעמיקים עוד שאלה

מה אתה אוהב בזה?

פתאום זה נהיה ברור

הבמה, הכבוד, ההערצה.

ואז אם נסתכל מהצד ונשאל באמת

מה הבחור רוצה?

האם הוא רוצה לשייר? לנגן?

לא בטוח.

הוא רוצה להרגיש משהו.

כבוד.

שייכות.

ערך.

פגשתי המון אמני מוזיקה.

וששאלתי אותם בכנות

בשביל מה אתה רוצה להופיע?

מה אתה מקבל מזה?

התשובות חזרו על עצמן

כבוד, הערצה.

ומה רע בזה?

כולנו רוצים להרגיש שייכים.

כולנו רוצים להרגיש בעלי ערך.

הבעיה מתחילה כשזה נהיה המקור היחיד.

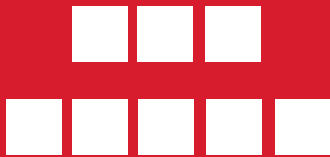
כשכל הזכות שלך להרגיש שווה

תלויה בכמה אירועים היו לך השבוע.

כשאין הופעות

מה שם השיר שמילים מתוכו רמוזות בתמונה זו?

* הריבועים מסמלים את מספר המילים והאותיות של שם השיר

לשליחת תשובה לחצו כאן

בין פותרי החידה יוגרל חידון של "מי בראש" ל"ג בעומר

פתרון החידה מהמגזין הקודם, שם השיר הוא: "על אבא לא שואלים שאלות" של מוטי וייס

והזוכה בהגרלה שנערכה בין פותרי החידה: יהודה ב. yb252362@gmail.com

מי בראש • לשחק חכם. לצאת מהריבוע.

תוכנית הקליקרים המדליקה של מי בראש

תכנית קליקרים חכמה שתוציא את הקהל עם אש בעיניים!

או לחצו כאן!

050-416-0987

mibarosh1@gmail.com

אנשי זמירות

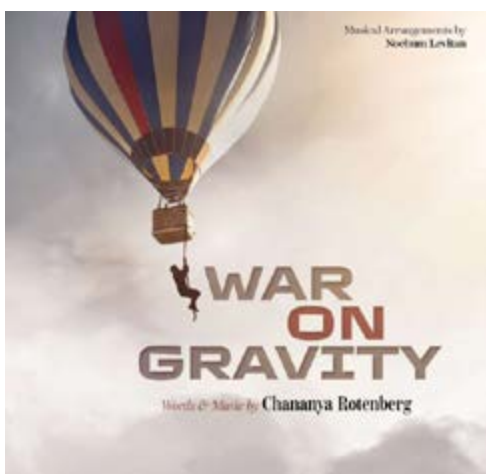
המושמעים ביותר

א פרישע טאנץ 10
אברהם שמואל ווידער

מתנה טובה 2
ניגוני קארלסבורג

War On Gravity 3

2 טנקיו ה' - Hashem's Army

זינג מיט שירה
אהרלי'ע סאמעט, שירה ויושע קאללער

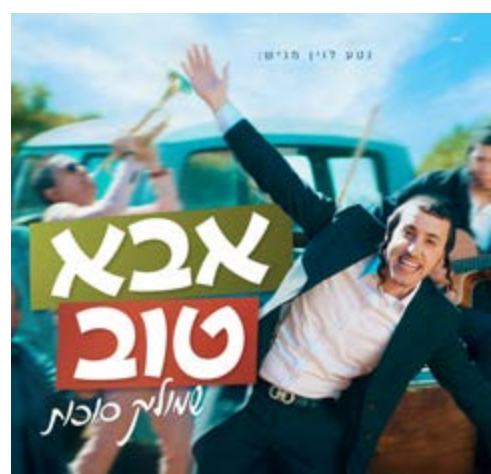
ותעורר לבנו
שמוליק גפנר

אני מבורך
שמאל

הילד הזה
מוטי אילוביץ

אבא טוב
שמוליק סוכות

בעל עסק?

יש בידך כיום אפשרות, שלא הייתה קיימת עד לא מכבר

המערכת כוללת מקום מסודר לניהול הנתונים, אפשרות כניסה למשתמשים שונים, וממשק שניתן להתחיל לעבוד עמו באופן מיידי – ללא צורך בידע תכנותי וללא העסקת גורם חיצוני.

בין הכלים הבולטים כיום:

Base44 – יוזמה ישראלית שהדגימה את יישומו של הרעיון, ונמכרה בתוך זמן קצר לחברת Wix. פתרון פשוט ומהיר, המרוכז במקום אחד, ומתאים למבקשים להתחיל באופן מיידי.

Lovable – מיועד למי שמבקש לבנות מערכת הניתנת להמשך פיתוח בעתיד. התוצר שייך למשתמש וניתן להעבירה לכל מפתח.

Google AI Studio – כניסה משמעותית של גוגל לתחום, עם אפשרות שימוש ללא עלות, וללא מגבלת זמן.

Bolt.new – כלי מהיר במיוחד, המאפשר לראות רעיונות מתממשים בתוך זמן קצר.

Replit – מתאים לפרויקטים מורכבים יותר, עם רמת שליטה וגמישות גבוהה.

ומה המשמעות עבור העסק?

כל תהליך המתבצע כיום באופן ידני – ניהול לקוחות, מעקב אחר הזמנות, תיאום פגישות או שליחת תזכורות – ניתן כיום ליעול באמצעות מערכת ייעודית, הנבנית במהירות ובהשקעה מינימלית.

לא הטכנולוגיה הייתה החסם.

החסם היה השליטה בה.

לא אחת שומעים מבעלי עסקים אמירות חוזרות ונשנות:

"אני מנהל את הלקוחות שלי באקסל."

או: "הכול אצלי בראש."

ולעיתים: "ניסיתי מערכות שונות, אך הן אינן מתאימות לי – וגם כרוכות בעלויות גבוהות."

יש בדברים אלו היגיון רב. מרבית המערכות הקיימות בשוק נבנו עבור קהל רחב, וממילא אינן מותאמות באופן מדויק לצרכים הייחודיים של כל עסק. כאשר עולה צורך לעקוב אחר הפניות, לסמן מי שילם ומי טרם שילם, או להוסיף שדה ייחודי המותאם לאופי הלקוחות – במקרים רבים הדבר אינו אפשרי כלל, או כרוך בתוספת תשלום.

ואילו מערכת המותאמת בדיוק לצרכיך של העסק? עד לא מזמן הייתה זו משימה מורכבת, שדרשה

מפתח תוכנה, חודשי עבודה ועלויות גבוהות במיוחד – דבר שלא כל עסק יכול היה להרשות לעצמו.

עד לאחרונה.

מה השתנה?

בשנה האחרונה התפתחה קבוצת כלים חדשה, אשר שינתה את התמונה מן היסוד. העיקרון פשוט: מתארים בשפה רגילה את הצורך – והמערכת נבנית בהתאם. לא תבנית קבועה ולא פתרון כללי, אלא מערכת המותאמת בדיוק לדרישות שהוגדרו.

מזמינים אתכם לפרסם במגזין 'זמרה' ולהיחשף לקהל עצום
בפלטפורמה איכותית ומכובדת.

לפרטים נוספים ניתן לפנות בדוא"ל: S@FREID.CO.IL

הגדה של משכנתה, לשנת 2026

מכת דבר (הצעות ש"מתות" בדרך): הצעות ריבית מהבנק שתוקפן פג בדיוק כשמצאתם נכס.

מכת שחין (הקנסות המגדירים): עמלות פירעון מוקדם שיכולות לעלות עשרות אלפי שקלים בעתיד. בניית תמהיל נכון עם תחנות יציאה חכמות כדי שלא תהיו "כבולים" לבנק הוא סופר קריטי. הוא מבטיח מראש מחזור משתלם והודדת החזר.

מכת ברד (מבול של הוצאות נלוות): פתאום מגיעים דמי תיווך, שמאות, עורך דין ומדד תשומות הבנייה. ליווי נכון עושה לכם סדר ב"סופה" הזו כדי שתדעו בדיוק כמה כסף להשאיר בצד.

מכת ארבה (הצמדות למדד):

המדד שאוכל כל חלקה טובה בקרן המשכנתא שלכם. התפקיד שלי הוא לצמצם את החשיפה למסלולים צמודים כדי שהחוב לבנק באמת ירד עם הזמן.

מכת חושך (חוסר שקיפות):

אוי, כמה שזה משמעותי. האותיות הקטנות והמונחים המבלבלים בחוזה המשכנתא. התפקיד שלי כיועץ הוא להאיר לנוטל המשכנתה את התהליך.

מכת בכורות (בתחילת העסקה): הרגע הזה שבו לא יודעים אם האישור העקרוני יגיע או אם העסקה תתפוצץ. יועץ תותח הוא הפנס שלכם – הוא נותן לכם שקט נפשי וידיעה ברורה שיש מי שנלחם עבורכם מול המערכת הבנקאית.

הגדה של משכנתא: איך מדלגים מעל 10 המכות בדרך לדירה ב-2026

בעידן שלנו, תכנון נכון מהרגע הראשון הוא קריטי יותר מאי פעם. האפשרות של מחזור עתידי וצמצום ההכנסות של הבנק, יגדיר אתכם כבני חורין אמיתיים.

פסח כשר ושמח לכל בית ישראל

"בעיצומם של ימי טרום חג הפסח, תחושת החירות והביטחון באה לידי ביטוי גם בתהליך המשכנתה: לקוחות שמרגישים רגועים, בטוחים ומוגנים, בידיעה שהכל מנוהל במקצועיות."

אבל יש דימיון נוסף, עשרת המכות.

עשר המכות של המשכנתא (ואיך מדלגים מעליהן)

בשוק של 2026, מי שיוצא למסע לבד עלול למצוא את עצמו בתוך "סרט" של ביורוקרטיה וריביות מטפסות. הנה המכות שיועץ מנוסה פותר עבורכם עוד לפני שהן מגיעות לחשבון הבנק:

מכת דם (הביורוקרטיה):

הניירת האינסופית והדרושות המתישות של הבנקים שיכולות "להוציא את המיץ". יועץ טוב מרכז את הכל מראש ומוודא שהתיק שלכם עובר חלק.

מכת צפרדע (הריביות)

הקופצות): מסלולים שנראים זולים בהתחלה ומתנפחים פתאום בהמשך. בניית תמהיל יציב ששומר עליכם מהפתעות, היא קריטית.

מכת כינים (העקיצה המתמדת): כינה קטנה – לא נראית, אבל שורפת לכם את הראש.

במשכנתה, תכנון לא מוצלח היא בדיוק ככה... יועץ טוב דואג שהכינים יישארו רק בסיפור."

מכת ערוב (ערבוביה בתקציב):

כשלא יודעים בדיוק כמה באמת נשאר בסוף החודש למחיה. זה מפחיד. אנחנו עושים סדר במספרים כדי שתחיו ברווחה ולא רק תשלמו משכנתא.

האסטרטגיה של אוסם בזמן מלחמה

אני יודע מה אתם מחפשים עכשיו.

אתם מצפים לעוד טור של "איך לשווק בזמן מלחמה". לקבל טיפים על איך לנסח פוסט רגיש או איזה שיר 'ביחד ננצח' כדאי להוציא עכשיו כדי להישאר בתודעה.

אז זהו, שאני לא אעשה את זה.

על המלחמה תקבלו מספיק טיפים מיועצים שחיים את הרגע. אני רוצה לדבר איתכם על מה שקורה לפני שהמלחמה מתחילה.

על הדבר הזה שכולם מדברים עליו אבל מעטים מבינים: אסטרטגיה.

אסטרטגיה היא לא מלחמה

יש טעות נפוצה: חושבים שאסטרטגיה זה "מה אני עושה עכשיו כשיש בלגן?", "מה אני עושה כדי שהקמפיין יצליח", איזה גימיק אני הולך להביא השנה כדי שכולם ידברו עלי".

טעות. זאת לא אסטרטגיה, זה טקטיקה. זה פרקטיקה.

אסטרטגיה זה לדעת מראש, עוד לפני שעליתם על הבמה: מה אני משווק? למי אני משווק? מה המטרה הסופית שלי? וכשזה בנוי נכון – גם מלחמה לא מזיזה אתכם מהמסלול.

קחו דוגמה: חברת אוסם מייצרת ביסלי. כשמגיעה מלחמה, המנכ"ל לא עוצר הכל ושואל: "אולי נמציא ביסלי בטעם פגז? אולי נפרסם איך אוכלים ביסלי במקלט?". ממש לא.

הם יודעים מה המוצר, מי הקהל, והם ממשיכים לייצר. המסר אולי מתעדכן טיפה, אבל האסטרטגיה יציבה כמו סלע. הם לא מחליפים את ה-DNA של המותג רק כי יש בלגן בחוץ.

רוצים להיפגש? בואו נתאם אחרי החג.

בינתיים אשמח לשמוע הערות ותגובות במייל:

mashovdavid@gmail.com

מה נשתנה העסק שלי

בניתם עסק מדהים. הגעתם רחוק בזכות הכישרון והעבודה הקשה. אבל כדי לעלות לשלב הבא, צריך להבין איך המעגלים עובדים:

מעגל 1: משפחה וחברים.

הם אוהבים אתכם, הם קונים מכם כי אתם "דוד" או "חבר". זה נחמד, זה נותן את הבוסט, את הדרייב להמשיך וזה הכי חשוב כי אם המשפחה לא מאמינה בכם אז מי כן...

מעגל 2: לקוחות ממליצים.

עשיתם אירוע טוב, הלקוח מרוצה ומעביר את השם שלכם הלאה. זה המעגל הכי איכותי, הלקוחות הכי נאמנים, חשוב מאוד לתחזק את המעגל הזה, אבל לא לסמוך עליו.

ואז אנחנו מגיעים למעגל השלישי והקשה מכולם:

מעגל 3: הקהל הקר.

כאן מתחיל ה"שיווק", סטטוסים, ממומן, מדיה, דיגיטל. אנחנו משקיעים המון כוחות, אנרגיות, ומגלים שזה פשוט לא עובד. הכסף נשפך, הילידים לא מגיעים, ולא מבינים למה.

לפני שאתם מחפשים את המיקרופון הכי חזק, תוודאו שיש לכם יצירה ששווה לשמוע. אי אפשר לדבר לקהל שלא מכיר אתכם, לפני שדייקתם ב-100% מה הערך הייחודי שלכם ומה ה"מה נשתנה" שלכם משאר השוק.

פסח זה זמן לנקות חמץ. תנקו את כל הסיסמאות והניסיונות לירות לכל הכיוונים. תעבדו מסודר. תבנו אסטרטגיה שלא בנויה על לחץ של אין לקוחות אלא אסטרטגיה בנויה, ממוקדת, תבנו יעדים, תציבו אבני דרך ורק אז תצאו למעגל החיצוני.

(בהצלחה בריקוד)

טיפ למחר בבוקר

בדיקת חמץ - זהירות זה כואב :

קחו דף. תכתבו עליו את השירות שלכם. עכשיו, תמחקו את השם שלכם מלמעלה ותכתבו שם של מתחרה, האם זה עדיין רלוונטי? סימן שאתם צריכים לדייק עוד יותר את הייחודיות שלכם...

**תפילה בציבור
מתקבלת
למעלה גם
כשהמתפללים
אינם ראויים
(שערי אורה)**

<p>ויהי זרעי Am</p>	<p>זרע זרעי Dm</p>	<p>תלמידי חכמים Am</p>	<p>וחסי- Dm</p>
<p>די- Am</p>	<p>אהובים Am</p>	<p>למע- F</p>	<p>לה- C</p>
<p>ונחמדים למטה Dm</p>	<p>ותחזיק את Am</p>	<p>לב- Dm</p>	<p>בם- Am</p>
<p>לתורה וע- C</p>	<p>בו- Dbdim</p>	<p>דה- Dm</p>	<p>הכל E</p>
<p>כרצונך Bdim</p>	<p>הטו- Esus4</p>	<p>ב- E7</p>	<p>2* הטוב Am</p>
<p>ותחזיק את Dm</p>	<p>לב- A</p>	<p>בם- Dm</p>	<p>לתורה ועבודה Dm</p>

שם השיר:
לראות בנים (ויהי זרעי)
זמר:
ר' יענקי דסקל

ויהי זרעי, זרע זרעי, תלמידי חכמים וחסידים, אהובים למעלה, ונחמדים למטה, ותחזיק את לבבם, לתורה ועבודה, הכל כרצונך הטוב, ואזכה לראות בנים ובני בנים, עוסקים בתורה ובמצוות באמת.

שימו לב:
השיר משנה קצב בבית השלישי, מ-4/4 השיר הופך ל-3/4.

לקבלת ההמשך, לחצו כאן או שלחו הודעה לכתובת y@freid.co.il

על איזה שיר תרצו לקבל את האקורדים בגיליון הבא? כתבו לי.

לתגובות הערות והארות Y@FREID.CO.IL

שיע הצדיק קודם כל תודה על המגזין המושקע, באמת מטורף!
 לגבי איזה מדור אני מעוניין שיהיה ב"זמרה" הייתי שמח לקרא על מקהלות- להבין את הקולות וההסדר במקהלה מי שר בטון כזה וכדו'
 וגם מאיפה הכשרון של כל זמר וחבר מקהלה לשיר קולות שניים על גימורים מדויקים להפליא
 תינק יו!

יוחנן ש.

הזמרה

מוקד

בקשות שירים

מחפשים שיר? או מחרוזת מוזיקלית לאירוע? ניתן לפנות אלינו ונשתדל לסייע. הבהרה: איננו מעבירים חומרים המוגנים בזכויות יוצרים.

מילות השיר

מחפשים את המילים לשיר מסוים? כאן תוכלו לקבל את מילות השירים בהתאם לבקשתכם.

כמה צלילים שמתחילים

פרקה: עניין של דינמיקה?

צליל דקיק וצלול. "הצליל הזה, יהודה? איך הוא נשמע לך? מלא?"

יהודה היסס. הסתכל על נחמיה ואז על הקליד. "בוודאי. צליל גבוה, נקי. כמו תמיד."

נחמיה שב אל כורסתו ושקע לתוכה. קולו היה רך, אך בלתי מתפשר. "לאחרונה שמתי לב שאתה מתקרב אל הפסנתר יותר מדי. הראש שלך נוטה שמאלה כשאתה מקשיב להרמוניות המורכבות. ועוד משהו: בקטעים השקטים, אתה מנגן חזק מדי. זה נראה כאילו אתה מנסה לשכנע את עצמך שהצליל קיים. אני רוצה לשאול אותך משהו קצת אישי, ואולי הרבה אישי. אתה מרשה לי?"

ראשו של יהודה הנהן לחיוב. עיניו מתבהלות, שפתיו נחרבות.

"תראה, זה באמת אישי. אולי אני לא אמור לשאול את זה. אתה יודע מה, עזוב. לא אשאל כלום מהתחום האישי. תגיד לי אתה, יהודה, תכוון אותי אתה אל התשובה. איך אתה מסביר את העניין הזה של כל מה שאמרתי? מה אתה חושב על זה?"

"אני חושב שמותר למלחין לשנות את הדינמיקה בשינויי קצוות קלים. לא? חופש היצירה. חופש הביטוי. אימא שלי עליה השלום הייתה מורה קשוחה מאוד לפסנתר ולכינור, שני כלים מאוד כבדים ורגישים, והיא לפעמים אפשרה לתלמידות מוכשרות לאלתר. היא אמרה לנו פעם שככל שהתלמידה יותר מוכשרת היא תיתן לה יותר חופש. הייתי ממליץ לך, בתור מורה אגדי וטוב, חיך יהודה חיוך מלא וצחור שיניים, "לאמץ את הגישה הזאת".

ועדיין לא גמל לו נחמיה בחיוך משלו. הוא הניח את ידו הבריאה על כתפו של תלמידו. "מלחין משנה לפעמים דינמיקה כדי להביע רגש אינדיבידואלי וזה בסדר, אבל לא כדי לפצות על מרחק. יהודה, האוזן היא הכלי הראשון שלנו. יותר מהפסנתר ויותר מהכינור. השמיעה היא האביזר הכי חשוב. אני כן אשאל אותך את השאלה האישית, ואתה לא חייב לענות. בסדר?"

יהודה הנהן.

"אתה מתמודד אולי עם אוסידיד?"

"עם מה?"

"כפייתיות טורדנית. אתה לפעמים מוצא את עצמך לא בטוח במה שעשית או דיברת או שמעת, אפילו שאתה יודע בוודאות שעשית, או דיברת, או שמעת? אתה לא סומך על השמיעה שלך, יהודה?"

===

(המשך יבוא אי"ה)

"בגלל שהוא לא ענה לטלפון?"

"גם זה, אבל לא רק".

"הוא זה שניגן בציבור? אליו התכוונת?"

"גם, אבל לא רק".

העברת הבשרים הסתיימה בהצלחה. "במה מדובר, אבא? הוא מדבר לא לעניין?"

"גם, לא רק".

"ולמה שלא תדבר איתו דוגרי?"

אביגדור הניח את המזלג על משטח השישי. "גיששתי. לא הצלחתי. תנסה אתה, דודילה".

"תן לי כיוון, אבא. כי אם גם אתה וגם שלמה הנתן לא הצלחתם, למה שאני אצליח? תמקד אותי".

"משהו לא מכוון אצלו, דודי, אם לדבר בשפה המוזיקלית. לא שמת לב? הוא מחייך לכולם כמו שגריר טרי, מהנהן בראשו כמו תייר ממושמע, אבל העיניים שלו לא בתוך השיחה. יש לו גם זינוקים קטנים כאלו, פתאומיים, תוך כדי שמדברים אליו. כאילו שמבהילים אותו. זה כבר כמה שבועות ככה. דיברתי בשבוע שעבר עם בלומה פעמיים. סתם, חיפשתי תירוץ להתקשר, חשבתי שאולי היא תגיד משהו, תרמוז משהו. כלום לא רמזה. אני אובד עצות. אני דואג לילד הזה. תגשש בשבילי. ועכשיו נצא לסלון עם חיוך גדול לפני שהאחיות הפטפטניות שלך תשלחנה משטרה לחפש אחרינו".

דודי לקח את גיגית הבשר המהבילה. חום הכלי פעפעע דרך המתכת לכפות ידיו והבעיר את אצבעותיו הארוכות היודעות להשתולל על תופים בהשתוללות הרמונית. ברגע זה השתולל הדופק שלו בדיסרמוניה. דודי מאן לחשוב שזה משהו נפשי. ודווקא בגלל זה, חשב.

*

על כן התווים שמעל הפסנתר הכנף באולפן התתקרקעי של נחמיה רכזיין היו מונחים דפי תווים מוקלדים. השיעור הסתיים והאוויר עדיין רטט מהפרק האחרון של הסונטה שיהודה ניגן. המורה נחמיה ישב בכורסת העור שלו, עיניו עצומות למחצה. כמו לא מביט ביהודה תלמידו, אלא במרחב.

"יהודה. אתה כישרון. אתה כישרון עולמי".

"תודה רבה".

"תגיד, בתיבה השלושים ושתיים, ביד ימין. הדודיאו. למה הדגשת אותו כך?"

"הדגשתי? באמת? אולי היה לי רגע של היסח הדעת. הפסנתר שלך מתנקם מיד, אין לו רחמים על יהודי עייף, חיך".

נחמיה מנע את חיוך התגובה המתבקש, קם באיטיות מרביצתו, ניגש לפסנתר ובידו הבלתי חבושה הקיש בעדינות על קליד גבוה שהשמיע

הסיכון משאיר כתמים? **מערכת הגנה - הלבנה מלאה.**

